

Arrest

nr. 190 006 van 23 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 21 juli 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende het bevel tot terugdrijving van 14 juli 2017 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die, loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juli 2017 wordt verzoekster door de grensinspectie op de luchthaven van Zaventem staande gehouden. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt diezelfde dag een beslissing tot terugdrijving, een beslissing tot intrekking van verzoeksters visum en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Met het huidige verzoekschrift wordt de beslissing tot terugdrijving aangevochten. De beslissing tot intrekking van het visum wordt door verzoekster aangevochten met een afzonderlijke vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder het nr. 207.671.

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 14/07/2014 om 08:35 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal werd door ondergetekende, K.H. Hoofdinspecteur

de heer / mevrouw :

naam L. voornaam F.

geboren op 01.09.1994 te Conakry geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Guinee

houder van het document nationaal paspoort van Guinee nummer ...

afgegeven te DCPAF op : 22.09.2016

houder van het visum nr. ... van het type C afgegeven door Nederlandse vertegenwoordiging in Accra geldig van 13.07.2017 tot 26.10.2017 voor een duur van 90 dagen afkomstig uit Dakar met SN206 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht),

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

☐ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar Nederland door te reizen om haar man te bezoeken. Ze kent enkel het adres van deze persoon, kent zijn leeftijd niet, weet niet of hij werk heeft in Nederland en heeft geen weet van zijn verblijfsstatus.

Uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) blijkt dat het visum door de Nederlandse vertegenwoordiging werd verstrekt voor een gepland verblijf van 30 dagen in Nederland. Echter betrokkene beoogt nu een verblijf van 85 dagen (terugkeerticket dd. 06.10.2017. Bij verificatie van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met de luchtvaartmaatschappij blijkt dat het terugkeerticket werd aangekocht dd. 07.07.2017 terwijl het visum werd afgeleverd dd. 27.06.2017. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.

[...]

☐ (G) *Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 600 euro voor een voorgenomen verblijf van 85 dagen (terugkeerticket dd. 06.10.2017) in Nederland. Ze is niet in het bezit van bank- of kredietkaarten en beschikt niet over een garantverklaring. Volgens de geldende richtbedragen in Nederland dient men over 34 euro/dag/persoon te beschikken.

[...]”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) , slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Het enig middel is onder meer afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat de beslissing is gesteund op een onnauwkeurige en onzorgvuldige feitenvinding en betoogt dat haar intenties –met name het komen bezoeken van haar echtgenoot- steeds duidelijk zijn geweest, van bij de aanvraag.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing twee motieven bevat, die haar elk afzonderlijk kunnen dragen.

2.3.2.3. Met betrekking tot het eerste motief betoogt verzoekster dat zij steeds heeft verklaard dat zij haar echtgenoot in Nederland kwam opzoeken, dat zij 22 is en een lage scholingsgraad heeft, dat zij voor het eerst in haar leven op reis is gegaan, en dan nog wel in een vliegtuig, dat zij daardoor gestresseerd was, angstig en weinig had geslapen, dat zij bij aankomst in Zaventem en bij de grenscontrole enorm onder de indruk was van de politieagenten en de ondervraging, dat zij het Frans van de politieagenten niet verstond en dat zij, doordat zij totaal uit haar lood geslagen was, foute antwoorden heeft gegeven. Zij wijst erop dat haar huwelijk een gearrangeerd huwelijk is, en de

echtgenoten dus nog niet zo vaak de kans hadden om elkaar te leren kennen. Het is pas de derde keer dat zij langere tijd met elkaar kunnen doorbrengen. Dat zij geen weet heeft van zijn verblijfsstatus, is niet vreemd, gelet op haar achtergrond en het juridisch karakter van de vraag.

Aangaande het tweede motief stelt verzoekster dat zij reist met 600€, wat in de Guinese context enorm veel geld is. Daarbij, zo stelt zij, was het overbodig om nog meer geld op zak te hebben daar zij haar echtgenoot kwam bezoeken, bij wie zij uiteraard zou verblijven en die ook haar volledige verblijfskosten zou betalen. Verzoekster verwijst naar de garantstelling door de heer B. die bij het verzoekschrift wordt gevoegd.

2.3.2.4. De verwerende partij antwoordt in haar nota wat volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster er met haar betoog aan voorbijgaat dat, niettegenstaande zij in het bezit is van een visum, de grenspolitie bevoegd is over te gaan tot een grenscontrole en een maatregel tot teruggedrijving te nemen (onder meer) bij gebreke aan het niet in het bezit zijn van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) en indien de vreemdeling niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf, of voor de terugreis naar het land van herkomst of het transitland (artikel 3, eerste lid, 4°):

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

Verzoeksters betoog kan de motivering van de thans bestreden beslissing geenszins ontkrachten die luidt als volgt:

“[...]”

Uit het verslag van de grenspolitie, d.d. 14.07.2017 met nr. BN/17-02.772, waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster gehoord werd omtrent haar reisdoel en bestaansmiddelen, blijkt niet dat zij melding gemaakt zou hebben het Frans van de politieagenten niet goed te hebben begrepen of om de bijstand van een tolk gevraagd te hebben. Er wordt melding gemaakt dat verzoekster zich uitdrukt in de Franse taal. Uit dit verslag blijkt wat volgt:

7. Vaststellingen en info :

- *Betrokkene komt haar man bezoeken die in Nederland zou wonen. Wij stellen vast dat betrokkene weinig kennis heeft over haar “man”. Zij heeft een adres in Arnhem van buiten geleerd, maar de leeftijd van haar man kan ze niet zeggen, noch weet ze of hij werk heeft in Nederland.*
- *Wij krijgen ook geen duidelijk zicht op de officiële status van haar man. Wij kunnen niet nagaan of deze legaal in Nederland verblijft.*
- *Volgens betrokkene is ze zowel religieus als ambtelijk gehuwd. Documenten hiervoor kan ze echter niet voorleggen.*
- *Zij verklaart dat ze in Nederland taallessen gaat volgen. Op onze vraag of ze van plan is in Nederland te blijven, antwoordt ze niet.*
- *In BELVIS staat een gastheer vermeld (A. M. B., [...] Arnhem). Betrokkene kan ons echter niet vertellen of er een officiële garantverklaring voorhanden was. In elk geval kan zij die niet voorleggen.*
- *Zij is in bezit van €600 in cash geld, geen krediet- of debetkaarten. Volgens de vigerende richtlijnen, moet zij voor haar verblijf van 85 dagen in Nederland in het bezit zijn van €2890 (85*34).*
- *Volgens BELVIS was een verblijf gepland van 30 dagen, met voorzien vertrek op 27/08/2017.*
- *Na info gewonnen te hebben bij de luchtvaartmaatschappij, blijkt het ticket aangekocht op 07/07/2017, dat wil zeggen 10 dagen NADAT het visum werd uitgegeven.*

- *Het is de eerste keer dat betrokkene(n) een Schengenland bezoek(t)(en).*

Verzoekster toont met haar betoog het tegendeel niet aan. Uit haar feitenrelaas blijkt dat zij niet betwist dat zij bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens. Zij weerlegt evenmin het gegeven dat zij geen garantverklaring van haar man heeft kunnen voorleggen aan de grenspolitie.

Van verzoekster kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij meer kennis heeft van haar echtgenoot en omtrent hem meer toelichting kan geven dan alleen een van buiten geleerd adres.

[...]

De Beslissende overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van het reisdoel en van de invulling van de visumvoorwaarden. In de gegeven omstandigheden, zoals hierboven uiteengezet en zoals deze blijken uit het administratief dossier, kan bezwaarlijk gesteld worden dat de bestreden beslissingen prima facie zouden getuigen van een kennelijke onredelijkheid of een incorrecte feitenbevinding of een bepaalde lichtzinnigheid.

België, als Schengenlidstaat, heeft de plicht op zich genomen om grenscontroles uit te voeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk de Schengenlidstaten wensen binnen te komen.

Zoals voor alle reizigers en voor alle landen van het Schengengrondgebied het geval is, is er steeds een grenscontrole waar in voorkomend geval gevraagd wordt naar de reismotieven en het beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

Zelfs nu verzoekster bij huidig verzoekschrift een garantstelling van haar echtgenoot voorlegt om aan te tonen dat zij wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf, doet dit geen afbreuk aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 3 van de Vreemdelingenwet, wat reeds voldoende is om de bestreden beslissing te staven.

Nu verzoekster niet aantoonde over een duidelijk reismotief te beschikken, werd de bestreden beslissing tevens op correcte wijze gesteund op artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 3, eerste lid-3° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoekster niet de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd.

Waar verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekster, die thans geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Uit de bespreking van de middelen blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

De kritiek van verzoekster doet de redelijkheid en/of rechtmatigheid van de bestreden beslissing geenszins wankelen.

Het middel is niet ernstig.

2.3.2.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het wordt niet betwist dat de verwerende partij in casu kon verifiëren of de voorwaarden die hebben geleid tot het bekomen van een visum, voldaan zijn.

Opdat kan worden nagegaan of de verwerende partij op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekster bij haar visumaanvraag andere documenten en verklaringen heeft voorgelegd dan hetgeen zij ten aanzien van de grenspolitie voorlegt en verklaart, moet worden nagegaan wat bij de visumaanvraag werd verklaard.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich in de bestreden uitdrukkelijk heeft beroepen op informatie aangaande de visumaanvraag in het VIS (Visum Information System).

In het administratief dossier bevindt zich een afschrift van de informatie die zich in het VIS bevindt over de aanvraag. Daaruit blijkt dat verzoekster op 19 juni 2017 een visumaanvraag heeft ingediend voor een reis naar Nederland. Het doel van de reis wordt omschreven als “familiaal” en de heer B. wordt vermeld als garant.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij betwist dat verzoekster is gehuwd met de heer B., en al evenmin dat de heer B. in Nederland woont. Het gegeven dat verzoekster tijdens haar verhoor niet veel informatie kon geven over de situatie van de heer B. in Nederland, staat er niet aan in de weg dat zij steeds –in het kader van haar aanvraag en ook bij de grenscontrole- heeft verklaard dat zij haar echtgenoot, de heer B. zou gaan bezoeken in Nederland. In die optiek is het kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat verzoekster bij haar aanvraag andere verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel.

In de mate, voorts, dat de gemachtigde vaststelt dat uit de gegevens van het VIS blijkt dat het visum door de Nederlandse vertegenwoordiging werd verstrekt voor een gepland verblijf van 30 dagen in Nederland, dat betrokkene nu echter een verblijf van 85 dagen beoogt en dat het terugkeerticket werd aangekocht nadat het visum werd verleend, is de Raad op het eerste gezicht van oordeel dat uit deze vaststellingen op kennelijk onredelijke wijze wordt afgeleid dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven omdat zij andere documenten zou hebben voorgelegd en andere verklaringen zou hebben afgelegd bij haar visumaanvraag. Het standpunt, zoals dat door de verwerende partij ter zitting wordt toegelicht, met name dat het niet vaststaat dat de Nederlandse autoriteiten een visum zouden hebben verleend indien verzoekster reeds ten tijde van haar visumaanvraag zou hebben gezegd dat zij voor een verblijf van 85 dagen naar Nederland zou reizen, kan immers niet worden bijgetreden, nu verzoekster uiteindelijk een visum werd verleend voor de duur van 90 dagen en zij over een ticket voor terugkeer beschikt na 85 dagen, en dus binnen de verleende termijn. Het is op het eerste gezicht niet ondenkbaar dat verzoeksters initiële reservatie van haar vliegtuigtickets was vervallen omwille van de niet-betaling ervan, en klaarblijkelijk hebben de Nederlandse autoriteiten het bij het verlenen van het visum afdoende geacht dat verzoekster beschikte over een reservatie en niet noodzakelijk over een definitieve aankoop. Voorts blijkt dat in de garantstelling van 19 mei 2017 die, weerom blijkens de gegevens van het VIS, werd gevoegd bij de visumaanvraag en die ook door verzoekster bij het verzoekschrift werd gevoegd, de heer B. had aangegeven dat verzoekster hem zou komen bezoeken voor de duur van 3 maanden. Dat de Nederlandse autoriteiten dus niet op de hoogte waren van een mogelijk langere verblijfsduur, zoals de verwerende partij aannemelijk wil maken, gaat prima facie niet op. Wat er ook van zij: verzoekster kreeg een visum voor de duur van 90 dagen voor het bezoeken van de heer B. in Nederland en beschikt over een geldig terugkeerticket voor een datum die binnen deze termijn valt. De

vaststellingen van de gemachtigde hebben geleid tot een conclusie die in casu niet anders lijkt te kunnen worden aangemerkt dan als kennelijk onredelijk.

Uit het voorgaande volgt dat het eerste motief van de bestreden beslissing prima facie niet deugdelijk is.

Wat betreft het tweede motief, met name dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, niet in het bezit is van bank- of kredietkaarten en niet beschikt over een garantverklaring, betoogt verzoekster dat zij reist met 600€ en dat het overbodig was om nog meer geld op zak te hebben daar zij haar echtgenoot kwam bezoeken, bij wie zij uiteraard zou verblijven en die ook haar volledige verblijfskosten zou betalen. Verzoekster verwijst naar de garantstelling door de heer B. die bij het verzoekschrift wordt gevoegd.

Uit het stuk dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt blijkt inderdaad dat de heer B. een bewijs van garantstelling heeft ingevuld en ondertekend op 19 mei 2017. Dit stuk is voorzien van een stempel van de gemeente Arnhem en bevat de volgende verklaring:

“Ik wil haar [[i.e. verzoekster, die eerder op het document al was geïdentificeerd als echtgenote van de betrokkene] naar Nederland laten komen om haar de Nederlandse taal leren tijdens haar vakantie in Nederland. Zij kan dan later MVW aanvragen”.

Op hetzelfde document wordt vermeld dat de ondertekenaar ervan ermee akkoord dat de op het formulier vermelde gegevens worden ingevoerd in het VIS en daar gedurende maximaal vijf jaar worden opgeslagen en dat tijdens die periode zij toegankelijk zijn voor de visumautoriteiten en de autoriteiten die bevoegd zijn tot het uitvoeren van visumcontroles aan de buitengrenzen en binnen de lidstaten, immigratie- en asielautoriteiten in de lidstaten, zodat deze kunnen toetsen of is voldaan aan de voorwaarden voor legale binnenkomst en legaal verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

Het weze herhaald dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de gegevens die werden opgenomen in het VIS heeft geraadpleegd om ambtshalve tot een aantal vaststellingen te komen én dat in het VIS werd vermeld dat de heer B. zich garant had gesteld. De gemachtigde wist dus, of behoorde te weten, dat het visum werd verleend onder de garantstelling van de heer B. zodat verzoekster kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat zij niet meer geld nodig had omdat haar verblijfskosten zouden worden betaald door haar echtgenoot, en dat er in casu sprake is van een onnauwkeurige en dus onzorgvuldige feitenvinding, verwijzend naar de garantstelling. De fragmentarische lezing van de gegevens in het VIS leidt in casu op het eerste gezicht tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en de vaststelling dat verzoekster niet over een garantverklaring beschikt, strookt dan ook niet met de voorliggende gegevens, in het bijzonder met de documenten die blijkens het VIS werden voorgelegd in het kader van de visumaanvraag. In de mate dat het motief aldus moet worden begrepen dat verzoekster tijdens haar verhoor de garantstelling niet kon voorleggen, is de Raad prima facie geen bepaling bekend die vereist dat de begunstigde van een visum tijdens het reizen alle documenten die hij had voorgelegd in het kader van de visumaanvraag bij zich moet hebben.

Derhalve moet ook het tweede motief op het eerste gezicht als niet deugdelijk worden aangemerkt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel lijken te zijn aannemelijk gemaakt.

2.3.3. Het middel is in de besproken mate ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer

concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat het voor haar niet mogelijk zal zijn om op korte termijn opnieuw een visum aan te vragen indien de thans bestreden beslissing wordt uitgevoerd, dat zij minstens 6 maanden zal moeten wachten, dat de uiteindelijke aanvraag gezinshereniging weer een heel eind vertraging zou oplopen omdat verzoekster eerst Nederlands moet leren en slagen in een taalttest alvorens zij haar echtgenoot in Nederland kan komen vervoegen, en dat zij in haar thuisland geen cursus Nederlands kan volgen.

2.4.2.2. De verwerende partij repliceert daarop dat verzoekster zich beperkt tot ongestaafde hypothetische beweringen en dat zij niet aantoonde dat het onmogelijk zou zijn om op basis van de juiste verklaringen een nieuw visum te bekomen.

2.4.2.3. In de huidige stand van de rechtspraak wordt een beslissing tot terugnrijving beschouwd als een aflopende beslissing, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren. Er dient aldus in de huidige stand van het geding te worden vastgesteld dat een latere procedure tot nietigverklaring aan verzoekster niet het beoogde rechtsherstel zal kunnen bieden. Dit klemde des te meer nu het thans gevraagde visum geen visum gezinshereniging betreft maar een visum kort verblijf en volgens de verklaringen die zich in het dossier bevinden verzoekster en haar echtgenoot er zich bewust van zijn (en reeds waren bij het indienen van de visumaanvraag) dat zij zich moet scholen in het Nederlands, opdat zij, gewapend met de nodige taalkennis kan terugkeren naar haar land van herkomst om daar dan bij de Nederlandse autoriteiten de taalttest te doen om vervolgens een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan in die zin dat het een cascade van gevolgen met zich zal meebrengen, gevolgen die dus voortvloeien uit een op het eerste gezicht onwettige beslissing.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd op afdoende wijze aangetoond.

2.4.3. Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Nu aan de drie voorwaarden is voldaan, wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende het bevel tot teruggedrijving van 14 juli 2017 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. WIJNANTS